

11.09.25

Basílica de Sta. Maria del Mar

La narració de la institució de l'eucaristia conté en sant Lluç un breu discurs de sobretaula, no tan extens ni tan dens de contingut com el de l'evangeli segons sant Joan. Però el de Lluç és una darrera paraula als deixebles sobre l'esperit de servei que ha de tenir el qui participa de la taula del Senyor i està cridat, per voluntat de Jesús mateix, a participar plenament del Regne de Déu i a compartir l'àpat que sintetitza tota l'obra messiànica del Senyor.

Jesús ens hi diu en què consisteix ser important. Més encara: preveu com les responsabilitats humanes dintre la societat ordinàriament es presenten en clau de beneficència però en realitat poden portar a dominació i àdhuc a tirania.

En la diada nacional de Catalunya aquest toc d'alerta ens invita als cristians a ser lúcids en el nostre compromís cívic i àdhuc polític i a emmirallar-nos en el comportament dels sants en la seva vida quotidiana feta de sinceritat i de transparència.

Ja que celebrem l'any del mil·lenari de la fundació de Montserrat, he meditat amb quin fervor devia viure l'eucaristia el fundador, l'abat Oliba, que havia renunciat a comtats per fer-se monjo, i predicava la paraula i feia el memorial del Senyor als seus monestirs de Ripoll i Cuixà i a les seus episcopals de Vic i Elna. Molt més que fervor. Això li donava coherència amb allò que creia i la manera com ho traduïa al seu voltant, construint, edificant, amorosint els cors, promulgant Pau i Treva davant els poderosos d'aquest món.

Fa mil anys d'aquell temps donat a la pregària i al servei dels germans, i ara i sempre es pot comunicar la pau de Déu. La celebració mil·lenària de la fundació del monestir de Montserrat ens invita a fer-ho, no sols als monjos sinó als fidels, i ara penso especialment en la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, que amb la present eucaristia actualitzi la tradició de donar també un toc cristià a la diada nacional.

És un dia oportú per pregar per Catalunya i la seva missió en el món. També per pregar per Montserrat que al llarg del segle passat i en el primer quart de l'actual ha anat encarnant la seva missió enmig del poble català. A cada decenni ho ha fet amb

aportacions diferents segons les possibilitats i les necessitats de cada moment. I ho ha de fer, segons va recordar l'arquebisbe primat Joan Planellas a Prada del Conflent, però mai pensant que convé retirar-se d'una línia que en temps difícils ens donà tants bons exemples,

Hi ha qui li sembla que Montserrat ha perdut l'esperit profètic d'altre temps, aquells mítics anys seixanta i setanta. Jo crec que no. Però ho hem de demostrar més clarament no retirant-nos de res ni deixant que el sublim magisteri de sant Joan Pau II sobre Església i nacionalismes caigui a l'oblit. Hi ha uns drets que tenim com a nació –¿no anomenem l'onze de setembre, àdhuc oficialment, “diada nacional de Catalunya”?-. No ens enganyem pensant que votant de tant en tant en l'Estat espanyol hi ha plena democràcia i separació de poders.

La figura de l'abat Oliba ens continuarà acompanyant aquests immediats anys vinents en què s'acomplirà el mil·lenari de la Pau i Treva que promulgà a Toluges, aquella assemblea que Pau Casals denominava el primer Parlament del món. Que l'exemple d'Oliba, el més il·lustre dels benedictins catalans, també ens acompanyi ara en la celebració d'aquesta eucaristia recordant el fervor amb què aquell bisbe de Vic i administrador d'Elna duqué a terme la seva missió episcopal.